

„Jeg véd ikke . . . Vi faar se,“ svarede han kort, tog hurtigt Afsked og forlod dem.

Hansine fulgte ham, men ingen af dem talte. Hun var bleg om Munden og meget bevæget. Der var i det hele taget kommet noget fremmedartet-forskræmt over hende siden hendes Forlovelse. Det var, som om denne Begivenhed havde forrykket noget i hendes Væsens Grundvold; som om hun bestandig følte Jorden usikker under sig. Da de naaede op paa Bakkerne, tog hun Afsked, idet hun sagde:

„Ja, saa kommer du jo nok i Aften og fortæller os, hvordan det er gaaet.“

Han smilte rørt, da han saa', hvor hun bestræbte sig for at skjule sin Ængstelse, kyssede hende paa Panden og sagde for at berolige hende:

„Vær ikke bange, min Ven! Hvorfor skulde man gøre os to noget ondt?“

V.

Inde i Præstegaardens Port stod Bispens Vogn, en lille, højst tarvelig Gig, der lignede Dyr læge Aggerbølles som den ene Tvillingbroder ligner den anden.